

RUGUL APRINS

THE BURNING BUSH

Monastic Journal

SUMMER 2024

Vol. 37

No. 2

Table of Contents

3	Greetings from Mother Gabriella
4	The Kingdom of the Holy Spirit
9	Homily of the Feast of the Dormition
17	Announcements
24	Schedule of Services for the Dormition Feast

Cuprins

13	Împărăția Sfântului Duh
18	Predică la praznicul Adormirii
24	Programul slujbelor de Hram

Greetings from Mother Gabriella

If you seek to be healed, take care of your conscience and do what it tells you.

He who seeks the Grace of God and the gifts of the Holy Spirit, has to practice the commandments.

He who prays physically without understanding is like the blind man who cried, “Son of David have mercy on me.” But the man who has his spiritual eyes open worships Him as Lord and God.

Listen to your conscience and get understanding of the commandments.

By keeping the commandments receive the Holy Spirit, have the eyes of your soul opened and see the beauty of God.” By having our eyes opened, we see not only the beauty of God but also our infirmities, and how small and weak we are without His Grace.

With this in mind, we are compelled to thank God for you, and thank all of you for your faithful and constant support, even though some of you have never visited the monastery, other have not come for many years. We are constantly in awe of your selfless generosity, which is proof of the presence of God dwelling in your hearts.

We thank you and assure you, once again, of our gratitude and humble prayers for you before the Almighty God.

As the Feast of the Dormition is approaching fast, we pray that we will see as many of you as are able to come and pray together with us on this glorious feast of the Mother of God.

May you always be blessed.

Mother Gabriella

The Kingdom of the Holy Spirit

Fr. John Konkle

We begin the Divine Liturgy with the words, “Blessed is the kingdom of the Father and of the Son and *of the Holy Spirit*, ...” The kingdom of God is Trinitarian, and at Pentecost—on the Feast of the Descent of the Holy Spirit—we are invited to focus our attention on the relationship of the Holy Spirit to the kingdom.

In the Gospels we read that St. John the Forerunner came preaching, “Repent, for the kingdom of God *is near* (Mt 3:2). Jesus followed soon thereafter not, as we might have anticipated, presenting himself as the fulfillment of St. John’s words but rather preaching the same message, “Repent, for the kingdom of God *is near*” (Mt 4:17). During his earthly ministry, Jesus offers a wide variety of parables explaining what the kingdom is like and teaching us how to enter it. But when he sends out the disciples to preach, he tells them to preach the same message, “Repent, for the kingdom of God *is near*” (Mt 10:7).

The kingdom of God remains *near but not present* throughout the Gospels, including after the resurrection, until the disciples, who have become apostles (sent ones), are proclaiming the good news in Jerusalem, in all Judea and Samaria, and even to the ends of the earth (Acts 1:9). They do *not* preach that the kingdom is near, but they preach the kingdom *as a present reality* (8:12; 14:22; 19:8; 20:25). The Book of Acts closes with St. Paul in Rome under house arrest “declaring the kingdom of God” first to the Jews (28:23), and then to the Gentiles, which is described in this way:

He lived there [under house arrest in Rome] two whole years at his own expense, and welcomed all who came to him, *proclaiming the kingdom of God* and teaching about the Lord Jesus Christ with all boldness and without hindrance. (28:30-31)

How did the followers of Christ move from *anticipating* the kingdom to *living* the kingdom? The transition from the kingdom *being near* to the kingdom *being present* begins in the first chapter of Acts. There we read that Jesus “after his suffering, presented himself alive to [the apostles] by many

proofs, appearing to them during forty days and *speaking about the kingdom of God*” (1:3). St. Luke then informs us that the content of Jesus’ teaching about the kingdom was that the disciples would be *baptized by the Holy Spirit* (1:5). They completely ignore Jesus’ instruction and ask instead—with their final words before he ascends—“Lord, will you at this time restore the kingdom to Israel?” (1:6). Jesus responds to their confused inquiry with a reminder of the promise and power of the Holy Spirit: “you will receive power when the Holy Spirit has come upon you” (1:8). It is as if they are speaking at cross-purposes; when the disciples are talking about the kingdom, Jesus is speaking about the Holy Spirit. How are we to understand this impasse? How does it get resolved?

In spite of Jesus’ teaching throughout the Gospels and for forty days after his resurrection, the disciples stubbornly think of the kingdom in *external terms*—as an earthly reign where the lion lies down with the lamb (Is 11:6), where the child plays by the hole of the asp (Is 11:8), where swords are hammered into plowshares (Is 2:4), and—maybe most importantly—where Israel is not living under the Roman occupying force. The Old Testament articulates this vision of a just and harmonious world, and this is what all Israel, indeed, all humans, yearn for. We want things to be set right in the world around us, where sorrow and suffering are replaced with joy and health. It seems, however, that the intense longing for *the world* to be set right is precisely what blinds us from our Lord’s offer to set *us* right.

The tension between Jesus associating the kingdom with the Holy Spirit and the disciples associating it with world peace and justice is resolved when the Spirit is poured out upon the disciples in the form of fiery tongues (Acts 2:1-4). The scales fall from their eyes, and their lives are transformed. The kingdom lived and proclaimed by the apostles *as a present reality* lacks the slightest hint of it having anything to do with the restoration of Israel, with which they were so concerned on the day of the ascension, or with anything external. Nowhere, on any occasion, do the apostles direct their preaching toward the transformation of the world outside ourselves, but instead they preach an *internal* transformation—a transformation that they identify with the kingdom that Jesus was teaching: “the kingdom of God is within you” (Lk 17:21).

Throughout his letters, St. Paul emphasizes the living and present reality of the inner kingdom brought about and nurtured by the Holy Spirit. To the Romans and the Galatians he explains that “*the kingdom of God* is not a matter of eating and drinking but of righteousness and peace and joy *in the Holy Spirit*” (Rom 14:17). Righteousness, peace and joy are *character qualities*, internal realities that withstand the onslaught of external trials, inconveniences, sufferings, and ultimately even death. They are the fruit of the Spirit—the fruit *produced in us by the Holy Spirit*: “love, joy, peace, patience, kindness, goodness, faithfulness, gentleness and self-control” (Gal 5:22-23). St. Paul goes on to say, “Against such things there is no law” (Gal 5:23). His point is quite simple: even the coercive powers of the state cannot take the fruit of the Spirit away from us. This is a power, a force, that the world knows nothing of. The world cannot give it, and the world cannot take it away.

To the Corinthians, St. Paul says, “For the kingdom of God is not in word but *in power*” (1 Corinthians 4:20). Talk is easy but it doesn’t hold up under life’s pressures and trials. The power St. Paul has in mind is one that enables us to live sexually controlled lives, with freedom from destructive and judgmental relationships with those outside the Church, and at peace with those within the Church (1 Cor 5-6), all because “[our] body is *a temple of the Holy Spirit* within [us]” (1 Cor 6:19). In short, the personalized power of the Holy Spirit frees us from being controlled by our self-destructive passions—not by self-reliance, but by the indwelling of God himself, in the person of the Holy Spirit.

There is for us, every bit as much as there was for the disciples, a tendency to look outside ourselves for the source of our troubles, and for the solution to them. Jesus warned us about this: “They will say to you, ‘Look, there!’ or ‘Look, here!’ Do not go out or follow them” (Lk 17:23). Hoping to have our inner lives flourish by having our external circumstances change is the fundamental lie of Satan. It is the ultimate expression of not taking responsibility for our inner life, our character. Don’t go looking outside yourself for the kingdom, Jesus told his followers, but instead look inside; that is where we will find the kingdom, planted there as a potent seed by the Holy Spirit.

This power of the kingdom of God that St. Paul is preaching is the same power which Christ practiced and preached:

You know that the rulers of the Gentiles lord it over them, and their great ones exercise authority over them. It shall not be so among you. But whoever would be great among you must be your servant, and whoever would be first among you must be your slave, even as the Son of Man came not to be served but to serve, and to give his life as a ransom for many.” (Mt 20:25-28)

Worldly coercive power is to be supplanted by self-sacrificial service. Followers of Christ, empowered by the indwelling Holy Spirit, experience and exhibit greatness as self-offering and self-emptying love toward others. For “the love of God has been poured into our hearts *through the Holy Spirit* who has been given to us” (Rom 5:5), and “*the law of the Spirit of life* has set [us] free in Christ Jesus from the law of sin and death” (Rom 8:2). With this freedom to love, we have died to the isolation of self-interest and have been raised to the Trinitarian communal life embedded not only in our hearts individually but so also in our ecclesial communal life where we are “being equipped *for the work of service* for the building up of the body of Christ until we all attain to the unity of the faith and knowledge of the Son of God, to a mature man, to the measure of the stature of the fulness of Christ” (Eph 4:12-13). In this way, the power of the Holy Spirit is manifested in glorifying Christ, making him known to an ailing world, just as he said was to happen (Jn 16:14). The kingdom of the Spirit is the kingdom of the Son.

”The law of the Spirit of life” is “written not with ink but with the Spirit of the living God, not on tablets of stone but on tablets of human hearts. (2 Cor 3:3). The letter that kills by a burdensome legalism and a coercive judgmentalism has been overthrown by the Spirit who gives life (2 Cor 3:6). Even as the Holy Spirit conceived the eternal Word of God in the womb of Mary (Mt 1:18, 20; Lk 1:35), so too the Spirit of Life conceives the very same Son of God within us (Jn3:5,8; *cf.* Mt 3:11; Mk 1:8; Lk3:16; Acts 8:15-18). The kingdom of God is within us because the King has been born in the odorous manger of our hearts, making us sons of the Most High in virtue of our spiritual birth. “And because [we] are sons, God has sent the Spirit of his Son into our hearts, crying, ‘*Abba! Father!*’”(Gal 4:6). The kingdom of the Spirit is the

kingdom of the Son is the kingdom of the Father. The kingdom of God manifest in our hearts is a Trinitarian kingdom. It is the fulfillment of Jesus' prayer that we would be united to the Holy Trinity and partakers of divine love (Jn 17:20-26).

Receiving the power of the Holy Spirit, then, is nothing less than the establishment of an *inner* kingdom, where Christ the King himself reigns, and where we come to experience ourselves as children of the Father. The apostles are not preaching that the lion will lie down with the lamb but that our inner roaring lion of anger will be tamed by the Lamb who was slain from the foundation of the world. They are not preaching that the child will play by the hole of the asp, but that the self-deception of our inner serpent will be enlightened by child-like humility. They are not preaching that swords will be repurposed as plowshares, but that our aggressive compulsion for dominance over others will be reforged into the cultivation of fertile soil in our hearts.

The Spirit-infused inner freedom from the bondage of our passions is precisely what allows the kingdom in our hearts not to be isolated, severed from communal life, but rather to be the passageway into the self-emptying love that unites us with one another, which is most beautifully expressed in the Divine Liturgy. And entrance into the Divine Liturgy *as kingdom* isn't simply made by passing through the doors from the narthex into the nave, but rather by each and every participant entering through the inner kingdom within their hearts into the blessed communion with the Father and the Son and the Holy Spirit, where we are all united with one another with the inseparable bond of divine love.

FALL WORK DAY

NOVEMBER 02, 2024

TIME: 10:00 AM TO 4:00 PM

Homily on the Feast of the Dormition

Archbishop DANIEL

15 August 2023

Your Eminence, Mother Gabriella, dear Fathers, Mothers, Sisters and Brothers,

Today we join with the Church in celebrating a most important feast, dedicated to the Ever-Pure and Most-Blessed Virgin Mary, the One who gave birth to God the Word; the feast of the Dormition, her falling asleep. In essence, we are celebrating the moment when, at the end of her natural earthly life, the Mother of God was taken into Heaven, which is to say, into the glory of eternal life, to live forever in total communion with God.

And so, we have journeyed here today, from near and from far, on pilgrimage to this holy monastery which glories in this feast. And we join Mother Gabriella and the monastic sisterhood which celebrates this feast as a second Pascha; a second bright and joyous celebration of the Lord's Paschal victory over death, a victory which is revealed in the falling asleep of His own pure mother.

As we know, the feast of the Dormition is not mentioned in the Holy Scriptures, but this does not lessen its importance or its significance in the life of the Church. Rather, it is a feast that is born of the lived experience and prayer and reflection of the Church, guided by the inspiration of the Most Holy Spirit. The holy Apostles were eyewitnesses then they passed their first-hand experience to the Church—as the Church Fathers did after them—and it continues to be passed down to the Church to this day.

Saint John of Damascus, in his first sermon, speaks of this momentous event in the life of the Theotokos: *“It was fitting that she, who has kept her virginity intact in childbirth, should keep her own body free from all corruption after death. It was fitting that she who had carried the Creator as a child, should dwell in the divine tabernacles. It was fitting that the spouse, whom the Father has taken unto Himself, should live in the divine mansions. It was fitting that she, who has seen her Son put upon a cross and who had thereby received into her heart the sword of sorrow which she had escaped when giving birth to Him, should look upon Him as He sits with the Father. It was fitting*

that God's mother should possess what belongs to her Son, and that she should be honored by every creature as the Mother and the handmaid of God."

Closer to our own days, St John of Kronstadt also speaks of the feast we are gathered here to celebrate: *"Today the Holy Church solemnly glorifies the honorable Dormition or translation of the Mother of God from earth to heaven. A wonderful translation, a peaceful translation. Her soul is taken up in the divine hands of her Son and carried up into heavenly abode, accompanied by the sweet singing of angels. And then, her most pure body is transferred by the apostles to Gethemane where it is honorably buried, and on the third day is taken up to heaven. We see this on the icon of the Dormition of the Theotokos. On this icon is represented the life-bearing body of the Theotokos laying on a bier, surrounded by the apostles and in the center of the icon the Lord is holding in His hands the most-pure soul of the Theotokos. The translation of the Mother of God is an example and model for the translation in general of the souls of Christians to the other world."*

In these two passages we are reminded of the glories and graces of the Mother of God in her life, in her falling asleep and in its meaning for us. At the end of the Gospel that was just read (the same Gospel that is read at most feasts of the Mother of God) we hear: *"And it happened, as Jesus spoke these things, that a certain woman from the crowd raised her voice and said to Him 'Blessed is the womb that bore You, and the breasts which nursed You!' But He said, 'More than that, blessed are those who hear the word of God and keep it!'"*

On first hearing, these words, proclaimed on a day when we seek to honor and glorify Mary, the Mother of God, may sound odd. It may seem that, somehow, the Lord is being dismissive of the one who gave birth to Him—and of her role and place in His salvific mission. It might seem that the Lord is saying *"yes, the one who bore Me and nursed Me is blessed, but even more blessed than she are those who hear the word of God and keep it."*

Of course, this is not what is being said. Rather, hearing the words, we recognize that above all others, it is Mary, the Mother of God, the Birthgiver of God, who more than anyone else, has heard the word of God and kept it. She, as the first and foremost and most faithful disciple of her Son has listened to God's word and kept it. It is Mary who is unsurpassed in knowing and accept-

ing God's will and responding to it with her entire being.

We see Mary's role in keeping God's word and accepting His will from the very beginning, as it is related in the first chapter of St Luke's Gospel: *"Now, in the sixth month the angel Gabriel was sent by God to a city of Galilee named Nazareth, to a virgin betrothed to a man whose name was Joseph, of the House of David. The virgin's name was Mary. And having come in, the angel said to her 'Rejoice, highly favored one, the Lord is with you; blessed are you among women!' But when she saw him, she was troubled at his saying, and considered what manner of greeting this was"* (1:26-38). The angel goes on to tell her she has found favor with God, that she will give birth to a Son who will be called Jesus. And that He will be given the throne of His Father David. And Mary said to the angel: *"How can this be, since I do not know a man?"* And the angel answered and said to her: *"The Holy Spirit will come upon you, and the power of the Highest will overshadow you; therefore, also, that Holy One Who is to be born will be called the Son of God. Now, indeed, Elizabeth your relative has also conceived a son in her old age; For with and this is now the sixth month for her who was called barren. For with God nothing will be impossible."* Then Mary said: *"Behold the maidservant of the Lord! Let it be to me according to your word."*

At this moment, when all creation holds its breath awaiting and listening for her answer, Mary hears the Lord speaking to her through the voice of the Archangel. She understands that what is to transpire is God's will. And she says her yes. *"Behold the maidservant of the Lord! Let it be to me according to your word."* Fiat. Let it be done as you have said.

Luke continues to narrate this life-changing moment in the life of the one who we honor today. Mary, just after conceiving the now incarnate God through the work of the Holy Spirit, goes to visit her elderly relative Elizabeth, who is also miraculously expecting a child. In this meeting filled with the Holy Spirit, Mary expresses her joy with the Canticle of the Magnificat, because she has become fully aware of the meaning of the great things that are being accomplished in her life: through her, everything that her people were expecting is brought to fulfillment. Elizabeth greets Mary with these words: *"blessed are you among women; and blessed is the fruit of your womb"* and *"and blessed is she who believed that there would be a fulfillment of what was spoken to*

her from the Lord” (Lk1:45). Blessed is she who believed. Blessed for all generations. Blessed for her faith. We see this in Mary throughout the Gospels. Throughout the Gospels we observe the truest source of Mary’s greatness and her blessedness: her faith; her trust; her obedience.

When the shepherds come to honor the newborn King of the Jews, when the wise men come from the East, when she must flee with her child into Egypt, when Jesus is lost in the Temple speaking with the elders, she believes. As her Son performs His first miracle at Cana, she believes. When she sees Jesus teaching and preaching and performing great miracles, even facing hate and opposition, she believes. And ultimately, she stands beneath the Cross as her dear Son pours out His blood for the salvation of the world, she still believes, trusts and bows to the will of God. She still says: Yes.

It is Mary’s deep and abiding faith which enables us to grasp the full meaning of her life: as the mercy of the Lord is with her, she could not “*know the corruption of the sepulcher, she who begot the Lord of Life.*” It is her life, her role in our salvation, her falling asleep, and her entrance into the glory of her Son that we celebrate today. We are looking to her as an example, seeking her prayers and protection. Asking her to pray for us that we, too, like her may one day be called by her divine Son into the glories of the Kingdom.

Today, let us pray together, as our journey on this earth unfolds, that Mary, the most-pure Theotokos, will turn her merciful eye towards us, light the way before us, point us to our true destination, and bring us to her Son. In the prayerful words of St Gregory Palamas,

O divine and heavenly Virgin, how can I express all things which pertain to you? The memory alone sanctifies whoever keeps it and a simple drawing near to you makes the mind ever brighter. Richly, therefore, bestow your mercies and your graces upon all your people. Dispel the perils that menace us. Uplift us all by your might. Measure out your help and healing in proportion to our needs, giving great grace to our souls and bodies. An although we may be incapable of proclaiming the abundance of your holiness, grant us to do so that being healed and satisfied by your grace, we may glorify the pre-eternal word who was incarnate of you for our sakes. Together with His Father Who is without beginnings, and the all-holy, good, and life-giving Spirit, always, now and ever and unto ages of ages. Amen.

Împărăția Sfântului Duh

Fr John Konkle

Sfânta Liturghie începe cu ”Binecuvântată este Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh...” Împărăția lui Dumnezeu este trinitară și la Rusalii—la praznicul Pogorârii Sfântului Duh—suntem invitați să ne îndreptăm atenția asupra legăturii dintre Sfântul Duh și împărăție.

Evanghelia ne spune că Ioan Botezătorul a venit să propovăduiască, ”Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor” (Matei 3:2). Curând după aceasta Iisus s-a arătat, nu cum s-ar crede, pentru a îndeplini cuvintele lui Ioan, ci pentru a propovădui același lucru: ”Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor” (Matei 4:17). Pe durata propovăduirii lui pe pământ, Iisus oferă o varietate largă de parabole explicând ce este împărăția și cum se poate intra în ea. Apoi când îi trimite pe ucenicii lui să propovăduiască, le spune să folosească același mesaj, ”S-a apropiat împărăția cerurilor” (Matei 10:7).

În Evangheliile împărăția lui Dumnezeu este *aproape dar nu prezentă*, inclusiv după Înălțare, până când ucenicii, care au devenit apostoli, mărturisesc pe Iisus în Ierusalim, în Iudeea și în Samaria și până la marginea pământului (Fapte 1:8). Ei nu propovăduiesc că împărăția este aproape, ci împărăția ca o realitate prezentă (8:12; 14:22; 19:8; 20:25). Cartea Faptelor se încheie cu Pavel la Roma mărturisind despre împărăția lui Dumnezeu întâi evreilor și apoi păgânilor, și este descrisă astfel: ”Iar Pavel a rămas doi ani întregi în casa luată de el cu chirie, și primea pe toți care veneau la el, propovăduind împărăția lui Dumnezeu și învățând cele despre Domnul Iisus Hristos, cu toată îndrăzneala și fără nici o piedică” (Fapte 28:30-31).

Cum au trecut ucenicii Mântuitorului de la *anticiparea* împărăției la *trăirea* în împărăție? Tranziția de la împărăția care *se apropie*, la împărăția care *este prezentă* începe cu primul capitol din Fapte. Iisus, ”după patima Sa prin multe semne doveditoare, arătându-li-Se timp de patruzeci de zile și vorbind cele despre împărăția lui Dumnezeu” (Fapte 1:3). Sfântul Luca ne spune apoi că învățăturile lui Iisus despre împărăție se referă la faptul că ucenicii vor fi *botezați cu Duhul Sfânt* (Fapte 1:5). Iar ei, ignorând total îndemnul lui Iisus, întreabă—ultimele lor cuvinte înainte de înălțarea Lui—”Doamne, oare în acest timp vei așeza Tu, la loc, împărăția lui Israel?” (Fapte 1:6). Iisus

răspunde la această întrebare amintindu-le de promisiune și puterea Sfântului Duh, ”Ci veți lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi” (Fapte 1:8). Pare că ei vorbesc despre lucruri diferite; când ucenicii vorbesc despre împărăție, Iisus vorbește despre Duhul Sfânt. Cum să înțelegem oare acest impas?

Cu toate că Iisus propovăduiește în toate evangheliile și de asemenea pentru patruzeci de zile după înălțare, ucenicii continuă să considere împărăția ca fiind de natură externă—ca în timpuri de demult unde lupul va locui împreună cu mielul (Is 11:6), unde pruncul se va juca pe lângă culcușul viperei (Is 11:8), unde săbiile se vor transforma în fier de pluguri (Is 2:4), dar mai ales—și poate cel mai important—unde Israel nu va trăi sub ocupația Romanilor. Vechiul Testament exprimă clar această viziune a unei lumi armonioase și drepte, și de fapt asta este la tot ceea ce Israel, și de fapt toți oamenii, aspiră. Noi dorim ca toate lucrurile în jurul nostru să fie corecte, unde tristețea și suferința să fie înlocuite cu bucurie și sănătate. Se pare însă că această dorință pentru ca lumea să fie pusă în ordine este exact ceea ce ne face orbi la oferta Mântuitorului de a ne *pune pe noi în ordine*.

Tensiunea dintre Iisus asociind împărăția cu Duhul Sfânt și ucenicii asociind-o cu pace și dreptate, se lămurește atunci când Duhul se pogoară asupra ucenicilor sub formă de limbi de foc (Fapte 2:1-4). Și ochii lor s-au deschis și viața lor s-a schimbat. Împărăția propovăduită și trăită de apostoli ca o realitate prezentă, nu are nici o umbră de legătură cu restaurarea Israelului, sau cu orice altceva extern, lucru de care erau atât de îngrijorați în ziua înălțării. Nici unde și cu nici o ocazie nu propovăduiesc apostolii despre transformarea lumii din afara noastră, ci ei propovăduiesc o transformare internă—o transformare asemănătoare cu cea pe care o propovăduia Iisus: ”împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru” (Luca 17:21).

În toate scrisorile lui, Sf Pavel scoate în evidență actuala și via realitate a împărăției interioare venită și hrănită de Duhul Sfânt. Galatenilor și Romanilor le explică că ”*împărăția lui Dumnezeu* nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Rom 14:17). Dreptatea, pacea și bucuria sunt *calități de caracter*, realități interne, care rezistă la atacurile din exterior, la neajunsuri, suferințe și în cele din urmă moarte. Ele sunt roadele Duhului—roadele care sunt în noi de la Duhul Sfânt: ”dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea,

înfrânarea, curăția” (Gal 5:22-23). Mai departe Sf Pavel spune: ”împotriva unora ca acestea nu este lege” (Gal 5:23). Ceea ce spune el este simplu: nici chiar puterile statului nu pot lua de la noi roadele Duhului. Aceasta este o putere despre care lumea nu știe nimic. Lumea nu o poate da și nu o poate lua. Corintenilor, Sf Pavel le spune, ”Căci împărăția lui Dumnezeu nu stă în cuvânt ci *în putere*” (1 Cor 4:20). A vorbi este ușor dar nu rezistă la presiunile și încercările vieții. Puterea de care vorbește Sf Pavel este aceea care face posibilă o viață sexuală controlată, lipsită de legături destructive și sentențioase cu cei din afara Bisericii și în pace cu cei din cadrul Bisericii (1 Cor 5-6), toate pentru că ”trupul vostru este templu al Duhului Sfânt care este în voi” (1 Cor 6:19). Pe scurt, puterea Sfântului Duh în fiecare din noi ne eliberează de controlul patimilor distrugătoare—nu prin propria noastră încredere, ci prin Dumnezeu Însuși care sălășluiește în Sfântul Duh.

Așa cum a fost pentru apostoli, tendința noastră este să privim cauzele și rezolvarea necazurilor noastre în afara noastră. Iisus însă ne-a avertizat: ”Și vor zice vouă: ‘Iată este acolo; iată este aici; nu vă duceți și nu vă luați după ei’” (Luca 17:23). Speranța că viața noastră să fie înfloritoare dacă circumstanțele exterioare se schimbă, este de fapt minciuna fundamentală a satanei. Este expresia supremă a iresponsabilității pentru viața noastră sufletească, caracterul nostru. Să nu căutăm în exterior împărăția, le spune Iisus celor care Îl urmau, ci să ne uităm în interior; acolo vom afla împărăția, plantată acolo de către Duhul Sfânt.

Această putere a împărăției lui Dumnezeu despre care propovăduiește Sf Pavel este aceeași pe care a propovăduit-o Iisus, ”Știți că ocârmuitorii neamurilor domnesc peste ele și cei mari le stăpânesc. Nu tot așa va fi între voi, ci care între voi va vrea să fie mare, să fie slujitorul vostru. Și care între voi va vrea să fie întâiul să vă fie vouă slugă. După cum și Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci ca să slujească El și să își dea sufletul răscumpărare pentru mulți” (Matei 20:25-28).

Puterea de constrângere din lume este înlocuită cu sacrificiul personal de a servi. Cei care urmează pe Hristos, împuterniciți de Sfântul Duh care sălășluiește în ei dau dovadă de multă dedicație și de dăruire pentru cei din jur. Pentru că ”iubirea lui Dumnezeu s-a vărsat în inimile noastre, prin Duhul Sfânt, Cel dăruit nouă” (Rom 5:5), și ”legea duhului vieții în Hristos Iisus m-a

liberat de legea păcatului” (Rom 8:2). Cu această libertate de a iubi, murim izolării intereselor personale și suntem ridicați la viața împreună cu Trinitatea care se găsește în sufletul nostru ca indivizi ci și în viața comună bisericească, ”Spre desăvârșirea sfinților, la lucrul slujirii, la zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos” (Efes. 4:12-13). În felul acesta, puterea Sfântului Duh se manifestă prin slăvirea lui Dumnezeu, prin a-L face cunoscut unei lumi suferinde, așa cum a spus că se va întâmpla (Ioan 16:14). Împărăția Duhului este împărăția Fiului.

Legea Duhului este ”scrisă nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu, nu pe table de piatră, ci pe tablele de carne ale inimii” (2Cor 3:3). Litera care omoară cu legalismul și judecata opresivă a fost răsturnată de Duhul care dă viață. (2 Cor 3:6). Așa precum Duhul Sfânt a conceput pe Dumnezeu Cuvântul în pântecele Mariei (Matei 1:18,20), la fel Duhul Vieții concepe în noi același Fiul al lui Dumnezeu (Ioan 3:5,8). Împărăția lui Dumnezeu este în noi pentru că Împăratul s-a născut în ieslea urât mirositoare a sufletului nostru, făcându-ne pe noi, în virtutea nașterii noastre spirituale, fii ai Celui mai Înalt. ” Și pentru că sunteți fii, a trimis Dumnezeu pe Duhul Fiului Său în inimile noastre, care strigă, Avva Părinte!” (Gal 4:6). Împărăția Duhului este împărăția Fiului, este împărăția Tatălui. Împărăția lui Dumnezeu din inimile noastre este o împărăție Trinitară. Este împlinirea rugăciunii lui Iisus ca toți să fim uniți cu Sfânta Treime și să fim părtași dragostei divine (Ioan 17:20-26).

Pentru a primi Duhul Sfânt nu este altceva decât stabilirea unei împărății interioare, acolo unde Însuși Hristos domnește și unde ne regăsim fii ai Părintelui. Apostolii propovăduiesc că leul va sta alături de miel, dar leul care urlă în interiorul nostru va fi îmblânzit de Mielul care a fost sacrificat de la începutul lumii. Apostolii nu propovăduiesc că pruncul se va juca lângă culcușul viperei ci înșelăciunea șarpelui din noi va fi iluminată de o smerenie aidoma pruncului. Apostolii nu propovăduiesc că săbiile vor fi transformate în oțel de pluguri, ci impulsul nostru de dominare asupra altora se va transforma în inimile noastre într-un pământ fertil.

Libertatea interioară insuflată de Duhul care ne eliberează de patimi este exact ceea ce permite împărăției din inimile noastre să nu fie izolată, să nu fie ruptă de viața de obște, fapt care este minunat exprimat în Sfânta Liturghie.

Iar pătrunderea în Sfânta Liturghie nu este simpla trecere din pridvor în interiorul bisericii, ci mai de grabă este trecerea fiecărui participant prin împărăția din interiorul inimii sale în binecuvântata comuniune cu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, acolo unde suntem cu toții uniți într-o legătură inseparabilă de dragoste divină.

ANNOUNCEMENTS

ORTHODOX WOMEN IN HEALING MINISTRIES
31st ANNUAL RETREAT

OCTOBER 4-6, 2024

Speakers: Rev. Dcn. Dr. James Rossetti and
Kh. Karoline Rossetti

For topics and registration see:
www.owhm.org

CLERGY WIVES RETREAT

OCTOBER 12-13, 2024

For details and registration contact:
Mat. Jeanine Frigerio
517-554-0105

Predică la praznicul Adormirii Maicii Domnului Înalt Preasfințitul Arhiepiscop DANIEL 15 August 2023

Înalt Preasfințite, Maica Gabriella, maici, dragi frați și surori;

Ne unim astăzi cu Biserica pentru a sărbători praznicul Adormiri—o zi foarte importantă—dedicată binecuvântatei și purei fecioarei Maria, cea care a născut pe Dumnezeu Cuvântul. În esență, sărbătorim momentul când, la sfârșitul normal al vieții ei pământești, Maica Domnului a fost luată la Cer, adică ridicată la gloria vieții veșnice, să trăiască pentru totdeauna în perfectă comuniune cu Dumnezeu.

Astfel, am călătorit astăzi aici, de departe și de aproape, în pelerinaj la această sfântă mănăstire care slăvește acest praznic. Și ne alăturăm Maicii Gabriella și comunității monahale care sărbătorește astăzi a doua Înviere; o a doua și glorioasă victorie a Domnului asupra morții, o victorie care este adevărată în adormirea Maicii Domnului.

După cum știm, praznicul adormirii Maicii Domnului nu este menționat în Sfânta Scriptură, dar asta nu îi diminuează cu nimic importanța sau semnificația pe care o are în viața Bisericii. Ea este o sărbătoare care s-a născut din experiența de viață, de rugăciune și de contemplație a Bisericii, ghidată de Sfântul Duh. Sfinții apostoli au transmis mai departe Bisericii experiența lor ca martori direcți, așa cum, după ei, au făcut și Sfinții Părinți, și transmisă în continuare până în zilele noastre.

Sfântul Ioan Damaschinul, vorbește despre acest moment important în viața Născătoarei de Dumnezeu: *”Era firesc ca ea, care și-a păstrat curăția intactă la naștere, să își păstreze trupul lipsit de orice stricăciune și după moarte. Era potrivit ca ea care a purtat pe Creator când era copil, să locuiască în chivotul legii. Era firesc ca ”soția” pe care Tatăl a ales-o pentru El, să locuiască în cămările cerești. Era potrivit ca ea care și-a văzut Fiul răstignit pe Cruce și care a primit în inima ei sabia durerii de care a scăpat când L-a născut pe El, să Îl privească cum stă alături de Tatăl. Era potrivit ca Maica lui Dumnezeu să posede ceea ce aparține Fiului, și să fie slăvită de toate ființele ca fiind Maica și roaba lui Dumnezeu.”*

Mai aproape de zilele noastre, Sf Ioan de Kronstadt, referitor la sărbătoarea de astăzi, spune: ”Astăzi, Sfânta Biserică în mod solemn slăvește cinstita adormire, sau trecerea Maicii Domnului de la pământ la rai. O trecere minunată, o trecere liniștită. Sufletul ei este luat în mâinile sfinte ale fiului ei și este dus la Cer, însoțită de cântările îngerilor. Apoi, prea-curatul ei trup este dus de către apostoli în Ghetsimani unde este îngropat cu cinste, ca apoi, a treia zi să fie ridicat la Cer. Acest lucru se vede în icoana Adormirii. Icoana reprezintă trupul de viață purtător al Maicii Domnului întins pe un catafalc, înconjurat de apostoli, iar în centrul icoanei, Domnul care ține în mâinile Lui sufletul prea-curat al Maicii Domnului. Ridicarea la Cer a Maicii Domnului este un exemplu și un model a trecerii în general a sufletelor creștinilor în cealaltă lume.”

Aceste două pasaje ne reamintesc slava și harurile Maicii Domnului din timpul vieți, adormirea ei și semnificația care o are pentru noi.

La sfârșitul Evangheliei care s-a citit (aceiași Evanghelie care se citește la praznicele Maicii Domnului), *”Și când zicea El acestea, o femeie din mulțime, ridicând glasul, I-a zis: Fericit este pântecul care Te-a purtat și fericiti sunt sânii pe care i-ai supt! Iar El a zis: Așa este, dar fericiti sunt și cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și îl păzesc”* (Luca 11:27-28).

Auzind aceste cuvinte într-o zi ca aceasta când slăvim pe Maica Domnului, poate să pară că într-un fel Dumnezeu nu dă atenție celei care L-a născut, precum și rolul ei în misiunea Lui salvatoare. Pare că El spune , într-adevăr, cea care M-a născut și m-a crescut este binecuvântată, dar mai binecuvântați sunt cei care aud glasul lui Dumnezeu și îl păzesc.

Desigur, nu asta este ce spune Evanghelia. Auzind aceste cuvinte, ne dăm seama că Maria, maica Domnului, Născătoarea de Dumnezeu, mai mult decât oricine a auzit glasul lui Dumnezeu și l-a păzit. Ea, cea dintâi și în primul rând cea mai credincioasă fiului, ei a ascultat cuvântul lui Dumnezeu și l-a păzit. Maria nu poate fi depășită în cunoașterea și acceptarea voi lui Dumnezeu și a răspunde cu toată ființa ei.

Rolul Mariei în acceptarea voii lui Dumnezeu de la bun început este descrisă la începutul Evangheliei Sf Luca: *”Iar în a șasea lună a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa*

lui David; iar numele fecioarei era Maria” (Luca 1:26-29). Îngerul îi spune Mariei că ea este bineplăcută lui Dumnezeu și că va da naștere unui Fiu care se va numi Iisus și că I se va da tronul Părintelui Său David. Dar Maria s-a mirat de spusele îngerului și a întrebat *”ce fel de închinăciune poate fi aceasta? Și îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Și iată vei lua în pântece și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema și Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit. Și a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat? Și răspunzând, îngerul a zis: Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri... Și iată, Elisabeta, rudenia ta, a zămislit și ea fiu la bătrânețea ei, și aceasta este a șasea lună pentru ea, cea numită stearpă. Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință. Și a zis Maria, iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!”* (Luca 1:29-39).

În acel moment, când întreaga creație își ținea respirația așteptând și ascultând răspunsul, Maria aude glasul lui Dumnezeu care Îi vorbește prin cuvintele arhanghelului, înțelegând că aceasta este voia Domnului. Atunci ea spune, *”da, iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!”*

Luca continuă să descrie acest moment de schimbare în viața celei pe care noi o slăvim astăzi. Maria, după ce a conceput pe Dumnezeu Întrupat, prin intervenția Duhului Sfânt merge să o viziteze pe rudenia ei Elisabeta, care tot în mod miraculos așteaptă un prunc. În această întâlnire plină de Duhul Sfânt, Maria își exprimă bucuria cu cântarea a IX, pentru că acum își dă seama de lucrurile mărețe care au loc în viața ei; prin ea se realizează tot ceea ce poporul ei aștepta. Elisabeta o întâmpină pe Maria cu aceste cuvinte: *”Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelei tău...și fericită este aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de la Domnul”* (Luca 1:42,45). Binecuvântată este cea care a crezut. Binecuvântată pentru toate generațiile. Binecuvântată pentru credința ei. De-a lungul Evangheliilor observăm adevărata sursă a acestei binecuvântări: credința ei, încrederea ei, ascultarea ei.

Când păstorii vin să slăvească pe noul născut Rege al Iudeilor, când magii vin de la Răsărit, când Maria trebuie să fugă în Egipt cu pruncul ei, când Iisus este pierdut în Templu unde discută cu rabinii, Maria are încredere. Când fiul ei face prima minune în Cana din Galileea, ea este încrezătoare. Când vede

pe Fiul ei propovăduind și făcând minuni, sau chiar atunci când este întâmpinat cu ură, ea este încrezătoare. În cele din urmă, stând la picioarele Crucii în timp ce iubitul ei Fiu își varsă sângele pentru mântuirea lumii, ea continuă să aibă încredere, și se pleacă voi lui Dumnezeu. Ea continuă să spună: *Da*.

Este credința profundă și stăruitoare a Mariei care ne dă posibilitatea să înțelegem sensul adânc al vieții ei: mila Domnului fiind cu ea, desigur nu a știut ce este păcatul, sau stricăciunea morții, ea care a născut pe Domnul vieți. Ce noi sărbătorim astăzi este viața ei, rolul pe care ea îl are în mântuirea noastră, adormirea și trecerea ei la slava fiului ei. Ea este pentru noi un exemplu și avem nevoie de protecția și rugăciunile ei. O rugăm să se roage ca și noi să fim chemați de către Fiul ei în măreția Împărăției.

Să ne rugăm astăzi împreună ca Maria, prea-sfânta născătoare de Dumnezeu, să își întoarcă ochii și asupra noastră, să ne lumineze calea și să ne îndrepte spre adevărata noastră destinație, să ne aducă la Fiul ei. Iată ce spune Sf Grigorie Palamas:

"O, Fecioară dumnezeiască, cum voi spune toate ale tale? Cum voi împlini dorul? Cum te voi slăvi pe tine, comoara slavei? Chiar și numai aducerea-aminte de tine îl sfințește pe cel ce o faceș și numai aplecarea spre tine face mintea mai luminoasă ridicând-o numaidecât spre înălțimea dumnezeiască. Trimite din plin mila și harul tău . Alungă pericolele care ne amenință. Ridică-ne cu puterea ta. Ajută-ne și ne vindecă după trebuința și nevoile fiecăruia, și ai mare și multă milă pentru sufletele și trupurile noastre. Și deși noi nu suntem capabili să slăvim bogăția sfințeniei tale, înveșnicește-ne să o facem, ca fiind vindecați prin harul tău să slăvim pe Cuvântul cel prea-veșnic care s-a născut din tine pentru mântuirea noastră. Împreună cu Tatăl Cel fără de început, cu Preasfântul și bunul și de viață dătătorul Tău Duh, totdeauna acum și pururea și în vecii vecilor. Amin."

MOSAIC WORK CONTINUES

The second icon of the Deisis project, the icon of the Theotokos, has been finished and installed this Spring on the East face of the church.

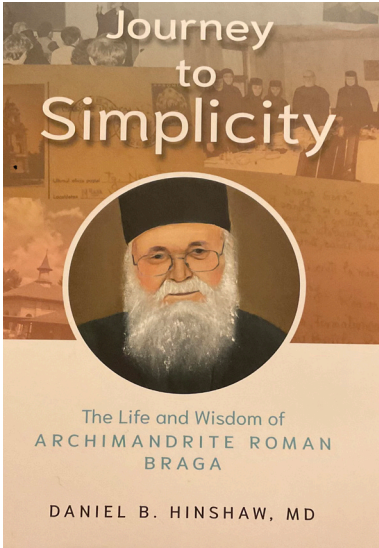
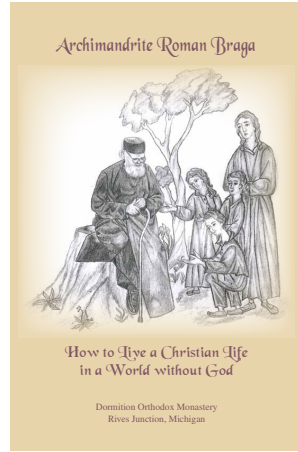

By God's grace we hope to complete the Deisis project by working on the icon of St John, to be ready for installation next Spring. For participation in this project mark your donations: "mosaic project."

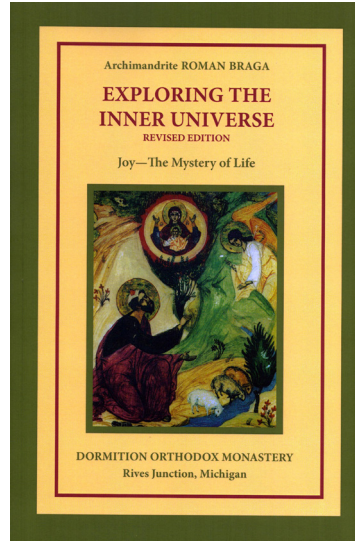
How to Live a Christian Life in a World without God

A new book by Fr Roman Braga to be published soon by the Dormition Monastery.

It will be available in the Monastery Giftshop

Journey to Simplicity
\$ 38.00

Exploring the Inner Universe
Revised Edition
\$ 27.00

**37th ANNUAL PILGRIMAGE
CELEBRATION
2024**

**Guest of Honor
His Eminence Archbishop DANIEL
Diocese of the Midwest**

**Hosted by:
His Eminence Archbishop NATHANIEL
His Grace Bishop ANDREI**

PILGRIMAGE SCHEDULE

**Wednesday August 14
6:00 pm Vigil of the Feast with Lamentations**

**Thursday August 15
9:00 am Akathist, Hours and Vesting of Hierarchs
10:00 am Hierarchal Divine Liturgy
2:30 pm Holy Unction Service
5:30 pm Vespers**

**We ask that guests bring their own lunch.
The monastery will provide refreshments, coffee and sweets.**